

Storsteinshølen

SVERRE LAUGLO

JEG VET OM en bekk, med en foss og en høl,
og en sten som står drivende våt i sitt søl
med en dusj, som blir skum i en evje. —
Alt fant jeg i lag med en jevngammel gutt,
mens knopper og sanser — et vårlig minutt —
sprang ut av en tryllestavs sevje. —

DET HENDER IBLANT i de senere år
at jeg tyr til en tro, som i handling forsmår
å ta del i alt fellesskaps krangel. —
Da søker jeg gutten, jeg går i hans spor,
jeg graver mitt agn i hans sinn og hans jord,
og låner hans snøre og angel. —

SÅ SITTER VI BEGGE og ser fra en tom
til en fé med et tålmod vi godt nok vet om,
og — som slett ingen aure kan slite. —
Vi vet at den er der, en kjempestor kult
et sted under stenen der vannet er smult,
og engang den må da vel bite?

DET HASTER SLETT IKKE, for dagen er lang,
og så vokser den bare, til livet en gang
gir oss alle en rimelig rente
i vissheten om at som fangst i seg sjøl,
var det at vi alltid ble tro mot vår høl,
den største vi fire fikk hente. —